

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ל' - חלק ט'

קונטרס 879

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

חַיִּים שֶׁל זֵהָר

דעת התורה הקדושה על החיוב לכל

אחד ואחד ללמוד זהר הקדוש,

והאזהב את עצמו יחוס על נשמתו

אלו שלומדים זהר ...

ואלו שלא לומדים זהר ...

ובחרת בחיים (של זהר)

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובב"א

תשרי תשע"א לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י –

(בְּזֶהֱרָה תִּרְוַמָּה קכ"ח:)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַמּוֹצֵא אֶת הַרְבִּים

[בַּהֶפְצֵת הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשִׁלֵּשׁ מַעְלֹת, מִה שָּׂאִין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

- א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.
- ב. עוֹשֶׂה נִחַזַּת רוּחַ וְעֵלְוֵי לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ.
- ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִחָרַב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

- א. זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.
- ב. זוֹכֵה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הָזֶה.
- ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.
- ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.
- ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשְׂרֵת שָׁעָרֵי גֶן עֵדֶן – וְאֵין מוֹצֵחַ בִּידוֹ.
- ו. מְשַׁפְּעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.
- ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם כָּל הַבְּרִכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אַבְרָהָם אַבְיָנוּ, שָׁגַם הוּא קָרַב אֶת כָּלֵם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
- ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֹת מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימַטְרִיא "סוֹד"), שֶׁלֹּא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר – וּמִיֻּחָדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

דָּאָחַר שֶׁהִטִּיל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא לְתוֹךְ הַמַּיִם, בְּרַר אוֹתוֹ וְנִפְץ
אוֹתוֹ, וְעָשָׂה בְּהַתְחִלָּה טָבוֹר,
שֶׁהיא נִקְדָּה אַחַת מִתּוֹךְ הַבְּחִירָה
שֶׁל הַשְּׁלֵג, וְאוֹתוֹ טָבוֹר הוא
נִקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן.

וּמִשֵּׁם הַתְּפֹשֶׁטוֹ אַרְבַּעַת חוּטִים
לְאַרְבַּעַת צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם -
מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם. מֵאוֹתוֹ
הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַמִּזְרָח,
מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה גּוֹף. מִתְחִיל בַּמִּזְרָח,
וּמִסָּבִיב בַּמַּעֲרָב. הַגּוֹף הוא אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. נֶרְשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת אֲדֹנָי.
אָדוֹן וְרַבּוֹן כֹּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַדָּרוֹם, שֶׁהוא הַבְּרִיר שֶׁל כָּל
הַשְּׁלֵג וְהַקָּפוֹ, מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂתָה זְרוּעַ
לְמִין, וְהוא בְּחִירַת הָעֵנָב. וְזֶה גֵן
עֵדֵן שֶׁנִּכְנַס בוֹ אָדָם הָרִאשׁוֹן,
וְהוא לְעֵנָב הַנְּשָׁמוֹת, וְזֶה טָמִיר
וְגִנּוּז, הַיְמִין שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַצְּפוֹן, מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂית וְנִבְרָאת
זְרוּעַ שְׁמַאל. וְזֶה הַגִּיהֶנֶם. מֵאוֹתָהּ
פְּסֻלַת שֶׁל הַשְּׁלֵג. וְהוא לְעֵנָב שֶׁל
הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הָרְשָׁעִים.

הָרִאשׁ נִתְמַקֵּן בְּשָׁמַיִם. וְהִנֵּה
הָעוֹלָם כְּלִי רֵאשׁ, עַד שֶׁנִּבְנְהוּ בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ. כְּשֶׁהוּקַם הַמִּשְׁכָּן, הוּקַם
בְּרֵאשׁ.

הַפֶּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁהִתְמַקֵּן
בְּרֵאשׁ, סִינִי. וְהוא רֵשֶׁם אֶת הַפֶּה
הַזֶּה תוֹךְ הַמַּיִם, מִהַבְּרִיר שֶׁל
הַשְּׁלֵג. הַיְרֻכִים וְכָל שְׂאֵר
הָאֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר הָאֶרֶץ.

וּכְשֶׁם שֶׁלֹּאֲשֶׁה יֵשׁ צִירִים וְחֻבְלִים
בְּשַׁעַת הַלֵּדָה, כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוא לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר
הָעוֹלָם, הֵיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, יַעֲלוּ הַרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת.
מִה עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא?

עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא. הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעְמִים וְזוּעוֹת, וְנָסוּ הַמַּיִם.

לְבַתֵּר דָּאֵטִיל לִיה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוא גּוֹ מַיִיא,
בְּרִיר לִיה וְנִפְיִץ לִיה, וְעֵבֵד בְּקִדְמִיתָא
טִיבִנְרָא, דְּאִיהוּ נִקוּדָה חֲדָא מִגּוֹ בְּרִירו
דְּתִלְגָּא, וְהִהוּא טִיבִנְרָא, אִיהוּ נִקוּדָא דְצִיּוֹן.
וּמִתְמַן אֲתַפְשֶׁטוֹ אַרְבַּע חוּטִין, לְאַרְבַּע סְטְרִין
דְּעֵלְמָא, מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם.
מִהִהוּא חוּטָא דְאַתְמָשֶׁךְ מִסְטְרָא דְמִזְרַח,
אֲתַעֲבִיד מַגִּיה גּוּפָא. שְׂאֵרֵי בְּמִזְרַח, וְסִיִּים
בְּמַעֲרָב. גּוּפָא אִיהוּ אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. אֲתַרְשִׁים
בְּאֲתוּוֹי אֲדֹנָי. אָדוֹן וְרַבּוֹן כָּל עֵלְמָא.

מִהִהוּא חוּטָא דְאַתְמָשֶׁךְ מִסְטְרָא דְדָרוֹם,
דְּאִיהוּ בְּרִירו דְכָל תִּלְגָּא וְתוּקַפְיָה,
אֲתַעֲבִיד מַגִּיה דְרוּעָא יְמִינָא, וְאִיהוּ בְּרִירו
דְעִינוּגָא. וְדָא גֵן עֵדֵן, דְעָאל בֵּיה אָדָם
הָרִאשׁוֹן, וְאִיהוּ לְעִינוּגָא דְנִשְׁמָתִין, וְדָא טָמִיר
וְגִנּוּז, יְמִינָא דְכָל עֵלְמָא.

מִהִהוּא חוּטָא דְאַתְמָשֶׁךְ מִסְטְרָא דְצְפוֹן,
אֲתַעֲבִיד מַגִּיה וְאֲתַבְרִי דְרוּעָא
שְׁמַאלָא. וְדָא גִיהֶנֶם. מִהִהוּא פְּסוּלַת דְתִלְגָּא.
וְאִיהוּ לְעוֹנָשָׁא דְנִשְׁמָתִין דְחִיבָא.

רִישָׁא אִיהוּ בְּשִׁמְיָא אֲתַתְמַן. וְהוּהוּ עֵלְמָא בְּלָא
רִישָׁא, עַד דְאַתְבְּנִי בִי מִקְדָּשָׁא. כִּד
אִיתְקַם מִשְׁכְּנָא, אִיתְקַם רִישָׁא.

פּוּמָא דְכָל עֵלְמָא דְאַתְתְמַן בְּרִישָׁא, סִינִי. וְהוּא
רִישִׁים הָאִי פּוּמָא גּוֹ מַיִיא, מִבְּרִירו
דְתִלְגָּא. יְרֻכִין וְכָל שְׂאֵר אֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר
אַרְעָא.

וּכְשֶׁם שֶׁהָאֲשֶׁה יֵשׁ לָהּ צִירִים וְחֻבְלִים בְּשַׁעַת
הַלֵּידָה. כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא
לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר הָעוֹלָם, הֵיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, (תהלים קד ח) יַעֲלוּ הַרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת. מִה

הוציא מן הקרקע רעמים וזעזות,
ונסו המים. זהו שכתוב (תהלים טד)
מִן גַּעְרָתְךָ יִנוּסוּן מִן קוֹל רַעֲמֶךָ
יִחְפְּזוּן. ויצאה הארץ, ונשארה
נמוכה ומלכלכת, כולד הזה
שיצא נמוך כמת ומלכלך
מהלכה.

ובשם שמפעפעין את הולד עד
שיתעורר, ונותנים אש ונר לגבו
לחממו, ומראה להאיר - כף עשה
הקדוש ברוך הוא בארץ,
כשיצאה מתוך המים. והכל
כפסוק אחד. זהו שכתוב (שם עז)
קוֹל רַעֲמֶךָ בַּגְּלִגֶל הַאִירוּ בְּרָקִים
תִּבְל, מִיָּד - רִגְזָה וּתְרַעַשׂ הָאָרֶץ.
עד כאן נסתם הפה, עד שבאו
ישראל, והפה נפתח בראשו
בשמים, וזה סיני שנתנה בו
התורה, ושם נתתן הדבור.

ובשנכנסו לארץ ישראל, נסתם
הפתוח, ונפתח הסתום. נסתם
הפה - שלא היה בו הדבור
(משנסתלק משה). הפך מן האדם.
נפתח הטבור - בית המקדש.
ומשם אוכל מה שאמו אוכלת,
ושותה ממה שאמו שותה. וכל
העולם נזון מתמצית ארץ
ישראל.

ומשום כף, מקומות ואתרים הם
בעולם, בשבח של אלו על אלו.
גן העדן, שהוא זרוע הימין של
כל העולם, יש בו מקומות
ואתרים לשבח אלו על אלו, ושם
הוא עץ החיים, ועץ הדעת טוב
ורע.

ובחוקר אחד מהם יש מקום
טמיר וגנוז מן הכל, ואין מי
שפכיר את אותו מקום פרט
לצפור אחת, שבאה בכל יום
שלוש פעמים ומצפצפת בתוך
עצי הגן (ואמרת גם צפור וגו').

ובאותה הצפור יודעות הנשמות
את סימניהן, בזמן שמודות
נכנסת לאותו היכל, ונטמנת ונגנזת

הדא הוא דכתיב, (שם קד ט) מִן גַּעְרָתְךָ יִנוּסוּן מִן
קוֹל רַעֲמֶךָ יִחְפְּזוּן. ויצאה הארץ. ונשארה
נמוכה מלוכלכת, כולד הזה, שיצא, נמוך
כמת, ומלוכלך מהלכה.

ובשם שמפעפעין את הולד עד שיתעורר,
ונותנים אש ונר לגבו, לחממו, ומראה
להאיר. כף עשה הקדוש ברוך הוא בארץ,
כשיצאה מתוך המים. וכולא פחד קרא, הדא
הוא דכתיב, (שם עז ט) קוֹל רַעֲמֶךָ בַּגְּלִגֶל הַאִירוּ
בְּרָקִים תִּבְל מִיָּד רִגְזָה וּתְרַעַשׂ הָאָרֶץ.

עד כאן נסתם הפה, עד שבאו ישראל, והפה
נפתח בראשו בשמים, וזה סיני שנתנה בו
התורה, ושם נתתן הדבור.

ובשנכנסו ישראל לארץ, נסתם הפתוח.
ונפתח הסתום. נסתם הפה, שלא

היה בו הדבור, (משנסתלק משה). הפך מן האדם.
נפתח הטבור, בית המקדש. ומשם אוכל מה
שאמו אוכלת, ושותה ממה שאמו שותה. וכל
העולם נזון מתמצית ארץ ישראל.

ובגין כף, דוכתין ואתרין אינון בעלמא,
בשבחא אלין על אלין. גן עדן דאיהו
דרועא ימינא דכל עלמא, אית ביה דוכתין
ואתרין, לשבחא אלין על אלין, ותמן הוא עץ
החיים ועץ הדעת טוב ורע.

ובחד היכלא מינייהו, אית אתר טמיר וגניז
מפולא, ולית מאן דיידע בההוא אתר,
בר חד צפור, דאתי בכל יומא תלת זמנין,
ומצפצפא בגו אילני דגנתא, (ואמר גם צפור וגו').

ובההוא צפור ידעין נשמתיין סימניהו,
בזימנא דאודן ומשבחין, ובזמנא
דמשתדלן בחכמתא למנדע, וההוא צפור עאל
בההוא היכלא, ואיטמר ואגניז ולא ידע.

ומשבחות, ובזמן שמשתדלות לדעת בחכמה. ואותה הצפור

ולא נודעת. ודרור - זו הנשמה הקדושה, שעולה למעלה, והיא בת חורין.

דבר אחר, (שם פד) ודרור קן לה - זה היובל, שפתיב וקראתם דרור. קן לה - בחכמה העליונה. צפור ודרור, זה למעלה וזה למטה. אשר שמה אפרוחיה, מי? הדרור הו' שנת החמשים, שמוציאה ממנה ששה אפרוחים והצפור הו'.

אותם האפרוחים, תשוקתם לתוף שני המזבחות, המזבח הפנימי והמזבח החיצון. נטלו מן המזבח הפנימי ונתנו למזבח החיצון. מלכי ואלהי, מלכי - זה המזבח החיצון, ואלהי - זה המזבח הפנימי.

המזבח החיצון תמיד תשוקתו למזבח הפנימי, ולעולם אינו שוכף מלומר בשירות ותשבחות. זהו שפתיב שיר השירים אשר לשלמה.

כך זמן שהנר דולק על הפתילה, והפתילה פתקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנים ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו האור כלום.

כך, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסרגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואמרת שירה, ואינו משתכף לעולם, פדגמת האור על הפתילה שאינו משתכף לעולם לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה - נעדר האור ונסתלק, ואין מי שיודע בו.

ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב) וזכר את בורחתיך. היה מתפקן ומסרגל עצמך במצות ובמעשים טובים בימי

והדרור, דא היא נשמתא קדישא, דסלקא לעילא והיא בת חורין.

דבר אחר ודרור קן לה, דא יובלא, דכתיב (ויקרא כה י) וקראתם דרור. קן לה בחכמתא עילאה. צפור ודרור, דא לעילא, ודא לתתא. אשר שמה אפרוחיה, מאן. האי דרור, שנת החמשים, דאפיקת מנה שית אפרוחין, והאי צפור.

אינון אפרוחין, תיאובתא דילהון, לגו תרי מדבחן, מזבח הפנימי, ומזבח החיצון. נטלו ממזבח הפנימי, ויחבו למזבח החיצון. מלכי ואלהי, מלכי: דא מזבח החיצון. ואלהי: דא מזבח הפנימי.

מזבח החיצון, תיאובתיה תדיר לגבי מזבח הפנימי, ולעולם לא שכיף מלזמרא בשירין ותושבחיין, הדא הוא דכתיב, שיר השירים אשר לשלמה.

כך זמן שהנר דולק על הפתילה, והפתילה פתיקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנין ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת, והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו אור כלום.

כך, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסרגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואמרת שירה, ואינו משתכף לעולם. פדוגמת האור על הפתילה, שאינו משתכף לעולם, לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעולה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה, כבכיול נעדר האור, ונסתלק, ואין מי שיודע בו.

ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב א-י) וזכר את בוראך בימי בחורתך. היה מתפקן ומסרגל עצמך במצות ובמעשים טובים, בימי

בחורותיך, בזמן שהמאור ההוא לוחב בפתילה.

כחורותיך, בזמן שהמאור ההוא לוחב בפתילה.

דבר אחר על האור ההוא שהפתילה מתוקנת אמר לנגד אותו האור, וזכור את בוראיך. התעורר לנגד הקדוש ברוך הוא בשיר ותעורר האהבה.

דבר אחר, על האור ההוא בזמן שהפתילה מתקנת, אמר לנגד אותו האור וזכור את בוראיך. התעורר לנגד הקדוש ברוך הוא בשיר ותעורר האהבה.

עד אשר לא יבואו ימי הרעה, בזמן שהלכנה מתמעטת, ותשלוט הרעה, והימים שלה הם ימים שאין בהם חפץ. עד אשר לא תחשף השמש, זה נהר היוצא מעדן, דכתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, דכתיב בו, (איוב יד יא) ונהר יחרב ויבש. והאור, זה האור שברא הקדוש ברוך הוא, ונתעטף בו, והוא ימינו. הדא הוא דכתיב, (איכה ב ג) השיב אחר ימינו.

עד אשר לא יבואו ימי הרעה (שם) - בזמן שהלכנה מתמעטת ותשלוט הרעה, והימים שלה הם ימים שאין בהם חפץ. עד אשר לא תחשף השמש - זה נהר היוצא מעדן, שכתוב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, שכתוב בו (איוב יד) ונהר יחרב ויבש. והאור - זה האור שברא הקדוש ברוך הוא ונתעטף בו, והוא ימינו. זהו שכתוב (איכה ב) השיב אחר ימינו. והנחם - הוא היס המתמלא מאור נהר. זהו שכתוב (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש. והכוכבים - אלו שנים עשר מזלות הידועים לה. ושבו העבים - אלו שרי אמות העולם. אחר הגשם - אחר בכייתן של מלאכי השרת, שכתוב מלאכי שלום מר יבפיון.

והנחם, הוא היס המתמלא מאור נהר. הדא הוא דכתיב, (איוב יד יא) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש. והכוכבים, אלו שנים עשר מזלות הידועים לה. ושבו העבים, אלו שרי אומות העולם. אחר הגשם, אחר בכייתן של מלאכי השרת. דכתיב, (ישעיה לג ז) מלאכי שלום מר יבפיון.

ביום שיזעו שמרי הבית (קהלת יב) - אלו שומרי החומות, שכתוב (ישעיה סב) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים. והתענות אנשי החיל - אלו הם ששים גבורים סביב לה. ובטלו הטחנות - אלו הם אוכלי הקרבנות. פי מעטו - פנפי החיות. וחסכו הראות בארבות - אלו הם (זכריה ד) עיני ה' ה' המשוטטות בכל הארץ, והם שבע עיני ה'.

ביום שיזעו שמרי הבית, אלו שומרי החומות. דכתיב (שם סב ו) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים. והתענות אנשי החיל, אלו הם ששים גבורים סביב לה. ובטלו הטחנות, אלו הם אוכלי הקרבנות. פי מעטו פנפי החיות. וחסכו הראות בארבות, אלו הם (זכריה ד) עיני ה' המשוטטות בכל הארץ, והם שבע עיני ה'.

וסגרו דלתים בשוק, אלו הם השערים שכלם ננעלו, וזולתי שערי דמעות שלא ננעלו. בשפל קול הטחנה - ספת דוד, שנפלה ונשפלה לעפר, וקולה שהיתה משוררה תמיד בשיר האהבה -

וסגרו דלתים בשוק, אלו הם השערים שכולם ננעלו, וזולתי שערי דמעות שלא ננעלו. בשפל קול הטחנה, סופת דוד, שנפלה ונשפלה לעפר, וקולה שהיתה משוררה תמיד

שפל. וישחו כל בנות השיר - הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר. מהם משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, (קהלת ה) פי גבה מעל גבה שמו. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה בנעימה ובקדושה. ובחרבן בית המקדש יצתה מארה, ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה ומדינו.

וחתחתים בדרך, כתוב (ישעיה מג) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרך היה יורד, ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה וכל טוב וכל רצון, באותו הדרך היה בא. ובחרבן בית המקדש, שבר על שבר באותו הדרך נמצא, וכל רגז ואימות ותקף ודין היו באותה הדרך.

ויגאין השקד, כמו שנאמר (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביונה - זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחים בני האדם ואינם נענים. מה הטעם? כי הלך האדם אל בית עולמו. מסתלק הכבוד למעלה למעלה, והם צווחים ואין מי שישגיח בהם, משום שהוא הסתלק לבית עולמו שממנו יצא. ועל זה נמצאת המארה, ורע, ומות, ומאורעות רעות בעולם, וסופדים וצווחים בכל יום, שכתוב (שם ט) פי עלה מות בחלונינו.

בשיר האהבה שפל. וישחו כל בנות השיר, הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר, מהם משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, פי גבה מעל גבה שמו. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה, בנעימה ובקדושה. ובחרבן בית המקדש, יצתה מארה, ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה ומדינו.

וחתחתים בדרך, כתיב (ישעיה מג טז) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרך, היה יורד ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון, באותו הדרך היה בא. ובחרבן בית המקדש, תבירו על תבירו באותו הדרך נמצא, וכל ריגז ואימתני ותקיפא ודינא, בההוא דרך הו.

ויגאין השקד, כמה דאת אמר, (דניאל ט יד) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א יא) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משבעה עשר בתמוז, עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביונה, זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחין בני נשא, ולא מתענון. מאי טעמא, כי הולך האדם אל בית עולמו, מסתלק הכבוד למעלה למעלה, ואינן צווחין ולית מאן דישגיח בהו. בגין דאיהו אסתלק לבית עולמו דנפק מיניה. ועל דא אשתפח מארה, וביש, ומות, ומאורעות רעות בעולם. וספדין וצווחין בכל יומא. דכתיב, (ירמיה ט כ) פי עלה מות בחלונינו.

עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק חֶבְל הַכֶּסֶף, חוּט שֶׁל חֶסֶד
שֶׁנִּמְשָׁךְ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה. וְתִרְצֵן גִּלְתָּ
הַזְּהָב, דְּאִיְהִי נִחְתָּא בְּהוּא חוּט. נִשְׁבֵּר הַחוּט,
נִפְל הַגּוּלָה. וְתִשְׁבֵּר כַּד עַל הַמְּבוּעַ, שֶׁהַתּוֹרָה
נִשְׁתַּפְּחָה בְּגִלְוֹתָא, וְאוֹתוֹ הַמְּשֻׁאֵב, יוֹפִיא ל'
(ו"א יפ"פ"ה) הַשֵּׁר, לֹא שָׂאֵב מִמַּעַן הַתּוֹרָה, וּבְנֵי
אָדָם נְבוֹכִים בָּהּ.

קהלת יב) - חוט של חסד שנמשך
מלמעלה למטה. ותרצן גלת הזהב
- שהיא יורדת באותו החוט.
נשבר החוט, נפל הגולה. ותשבר
כד על המבוע - שהתורה
נשתפחה בגלות, ואותו המשאב,
יופיא ל' (ו"א יפ"פ"ה) השר, לא
שאב ממען התורה, ובני אדם
נבוכים בה.

וְנִרְצֵן הַגִּלְגָּל אֶל הַבּוֹר, וּמִלְאָךְ הַמְּשֻׁחִית יִתֵּן
לוֹ רְשׁוֹת לְחַבֵּל בְּכָל יוֹם. וַיֵּשֶׁב הָעֶפְרָי
עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהָיָה, וַיִּכְלוּ כָּל הַנְּשָׁמוֹת, וְהָעוֹלָם
יָכְלָה, וְהָעֶפְרָי שֶׁהִפֵּל נִהְיָה מִמֶּנּוּ, יֵשׁוּב
כְּבַתְחֻלָּה, וַיְהִי הָעוֹלָם חָרֵב כְּשֶׁהָיָה. וְהָרוּחַ
תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה, וַיִּתְחַדֵּשׁ
הָעוֹלָם כְּבַתְחֻלָּה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן כְּתִיב, (דניאל יב ב)
וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָי יִקְיָצוּ. אֲתָא ר' עֲזַרְיָה
וְרַבִּי מְרוֹנוֹס, וַנִּשְׁקוּהוּ בְּרִישִׁיָּה. קָרָא עֲלֵיהֶּ, (משלי יח טו)
לֵב נְבוֹן יִקְנֶה דַעַת וְאֵיזֵן חֲכָמִים תִּבְקֶשׁ
דַעַת.

ונרצן הגלגל אל הבור, ומלאך
המשחית נתן לו רשות לחבל בכל יום.
וישב העפראי על הארץ כשהיה
ויכלו כל הנשמות, והעולם
יכלה. והעפראי ישוב
כבתחלה, והיה העולם חרב
כשהיה. והרוח תשוב אל האלהים אשר
ניתנה, ויתחדש העולם כבתחלה.
ובאותו זמן כתוב (דניאל יב ב)
ורבים מישני אדמת עפראי יקיצו. בא רבי
עזריה ורבי מרנוס, ונשקוהו ברישיה.
קרא עליהם (משלי יח טו)
לב נבון יקנה דעת ואיזן חכמים
תבקש דעת.

פְּתַח וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה, זַפְּאָה
דְּרָא דִּי חֲכַמְתָּא דְלַעֲלִיא שְׂרִיא בְּגוּיָה.
בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְגַלְתָּא
בְּאַרְעָא, מַה דְּלָא אֲתַגְּלִי לְמִלְאָכֵי עֵילְאֵי. וּמֵאִי
אִיְהוּ, רְזִין דְּחֲכַמְתָּא דְשְׂמָא גְלִיפָא עֵילְתָּא.
דְשִׁמְהֵן קְדִישִׁין לֹא אֲתַמְסְרוּ לוֹן, וְאֲתַמְסְרוּ
לְחַפְמִין בְּאַרְעָא. בְּהֵיא שַׁעֲתָא, מְשַׁבְּחֵן
וְאֲמָרִין, (תהלים ח ב) ה' אֲדוֹנֵינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ
בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנְהַ הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם.
מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ, אֵילִין רְזִין גְּלִיפִין
דְשִׁמְהֵן קְדִישִׁין, דְּאֲתַגְּלִיין בְּאַרְעָא,
וְתוֹשְׁבַתָּא דְהָאִי, עַל הַשָּׁמַיִם. דְּכָל אֵינּוֹן
אוֹכְלוֹסִין אוּדְן וּמְשַׁבְּחֵן עוֹבְדָא דָא, דְּאֲתַגְּלִי
בְּאַרְעָא מַה דְּלָא אֲתַגְּלִי לוֹן.

פתח ואמר, שיר השירים אשר
לשלמה, אשרי הדור שהחכמה
של מעלה שורה בתוכו, בשעה
שהקדוש ברוך הוא היה רוצה
לגלות בארץ מה שלא התגלה
למלאכים העליונים. ומה הוא?
סודות החכמה של השם החקוק
העליון. שהשמות הקדושים לא
נמסרו להם, ונמסרו לחכמים
שבארץ. באותה שעה משבחים
ואומרים (תהלים ח) ה' אדונינו מה
אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה
הודך על השמים.
מה אדיר שמך בכל הארץ - אלו
הסודות החקוקים של השמות
הקדושים שהתגלו בארץ,
והתשפחת של זה על השמים.
שכל אותם ההמונים מודים
ומשבחים את המעשה הזה, שהתגלה בארץ מה שלא התגלה להם.

ומשבחים את המעשה הזה, שהתגלה בארץ מה שלא התגלה להם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דיק
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מסעל
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באזוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול
 הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.